

τὸ ἄκκαμπτον ξίφος καὶ αἱ ὀλοκκυτώσεις τοῦ αἰμοχαροῦς Δουκὸς τῆς Ἀλβης κατέδωκον βεβχίως τοὺς αἰρετικούς· διότι καὶ αἵματοδιψεῖς λέοντες δὲν ἐδύναντο νὰ πράξωσιν ὅ,τι αἱ ἀπαγχονίσεις, αἱ σφαγαὶ καὶ αἱ πυραὶ τοῦ χριστιανοῦ ἐκείνου Ἰσπανοῦ στρατηγοῦ! Ἐὰν δὲ ὁ μέγας στόλος τῆς Ἰσπανίας κατέπλεεν ἀσφαλῶς, ταῖς εὐλογίαις τῆς Ῥώμης, εἰς Ἀγγλίαν, ὅτε ὁ ἡμέτερος στόλος ἦν ἐνδεὴς πολεμοφοδίων, καὶ ὅτε οἱ καθολικοὶ Ἀγγλοὶ ἀπετέλουν ἰσχυρότατον σῶμα ἐντὸς τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, ἴσως καὶ μέχρι τῆς σήμερον θὰ συνεκκλησιαζόμεθα μετὰ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Πάπα!

Ὁ Γουστάβος Ἀδόλφος, μετὰ τὰς περιφανεῖς αὐτοῦ κατακτήσεις ἐὰν δὲν κτεστρέφετο εἰς τὴν ἐν Αὐτσην μάχην, ὅπου ἡ μεγαλοφυΐα του ἀπῆλαυσεν ἐνδοξὸν νίκην, ἀναμφιδόλως θαυμασιὰ μεταβολὴ ἢ ἤθελε συμβῆ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Εὐρώπης· ὁ προτεσταντισμὸς ἤθελεν ἰσορροπήσει, εἰμὴ ἐδάρυεν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν πλάστιγγα, πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ καθολικισμοῦ, καὶ ἡ Αὐστρία, ἐξασκήτασα εἰδύς τι παγκοσμίου μοναρχίας, ἤθελεν ἶδει τοῦ ἀετοῦ τῆς τὰς πτέρυγας κεκομμένας. Ἀλλ' ὁ Ἀντίχριστος, ὡς ὁ Γουστάβος ἐκαλεῖτο παρὰ τοῦ ἱερατείου τῆς Ἰσπανίας καὶ Ἰταλίας, ὁ σωτὴρ τοῦ προτεσταντισμοῦ, ὡς ὠνομάζετο ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Σουηδίᾳ, οὗ ὁ θάνατος ἐγένετο ἀφορμὴ τόσον πολλῶν χαρμωσύνων πυρῶν μεταξὺ τῶν Καθολικῶν, ὥστε ἡ Ἰσπανικὴ αὐλὴ ἐκόλυσεν αὐτὰς ἐκ φόβου μὴ ἡ καύσιμος ξυλεία ἀποβῆ σπανία εἰς τὸν ἐγγίζοντα χειμῶνα, ὁ Γουστάβιος, λέγω, ἔπεσε, κατάλληλος ἦρως μεγίστου συμβάντος μηδέποτε γενομένου!

Ἦσαν αἱ πολιτικαὶ φατρίαι ἀνεγνώρισαν ὅτι τὸ μέγα πολιτικὸν λάθος τοῦ Κρομουέλλου ὑπῆρξεν ἡ παραδοχὴ τῶν γαλλικῶν συμφερόντων ἀντὶ τῶν τῆς Ἰσπανίας· διότι ἀκριβῆς τις μετὰ τῆς Ἰσπανίας συμμαχία ἐδύναντο νὰ διατηρήσῃ τὴν εὐρωπαϊκὴν ἰσορροπίαν, νὰ προξενήσῃ τὴν ἐμπορικὴν εὐημερίαν τῆς Ἀγγλίας, καὶ πρὸ πάντων νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ὑπερέχουσαν ἐπιρροὴν τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως. Πρὶν ὁ Κρομουέλλος συντελέτη εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, οἱ γάλλοι Διαμαρτυρόμενοι εἶχον ἰκανὴν ἐπιρροὴν ὥστε νὰ ἐξασφαλίσωσιν ὠφέλιμον τινα συνθήκην. Τὸ ἀγγλικὸν Κοινοβούλιον, ἀπὸ τῶν χρόνων εἰς τῆς βασιλείσεως Ἐλισάβετ, ἐθεώρει τὴν τοσοῦτον ἰσχυρὰν ἐν Γαλλίᾳ φατρίαν, ὡς ὠφέλιμον σύμμαχον· καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξαπλώσῃ τὰς ἀρχὰς τοῦ προτεσταντισμοῦ, καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐπιρροὴν τῆς Ῥώμης, εἴτεινεν ἅπαξ τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν φατρίαν ταύτην, καὶ ἤρχισε νὰ συνθηκολογῇ μετὰ τινῶν ἀπεσταλμένων ἐκ Βορδιγάλλης, καὶ τὸ σχέδιον τῆς συνθήκης ταύτης ἦτο ἢ διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν Διαμαρτυρομένων ἐν Γαλλίᾳ μόρφω-

σις δημοκρατίας ἢ ἀνεξαρτήτου τινος πολιτείας. Ἀλλ' ὁ Κρομουέλλος, ἀρπάσας τὴν ἀρχὴν, οὐ μόνον ἀνέτρεψε τὸ σχέδιον, ἀλλὰ πιστεύεται ὅτι προῦδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν καρδινάλιον Μαζαρίνον. Ὅποια ἄρα μεταβολὴ ἐδύναντο νὰ συμβῆ εἰς τὰ πράγματα τῆς Εὐρώπης, ἐὰν ὁ Κρομουέλλος ἀπεδέχετο τὰ συμφέροντα τῆς Ἰσπανίας, καὶ ἐβούθει τοὺς ἐν Γαλλίᾳ προτεστάντας εἰς τὸ νὰ συγκροτήσωσιν ἀνεξάρτητον πολιτείαν! Ἡ καθίρεσις τοῦ ἐν Νάντη θεσπισματός καὶ ἡ αὐξησις τῆς γαλλικῆς κυριαρχίας ἦσαν αἱ συνέπειαι τοῦ ὀλεθρίου τούτου ἁμαρτήματος τοῦ Κρομουέλλου. Ἡ ἀνεξαρτησία τῶν ἐν Γαλλίᾳ Οὐγενότων, καὶ ἡ μείωσις τῆς γαλλικῆς φιλοδοξίας ἐδύναντο πιθανῶς νὰ σώσωσι τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὰς πληγὰς τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως!

Ταυτοτρόπως λοιπὸν σημαντικὰ γεγονότα, παρ' ὀλίγον νὰ συμβῶσι, δὲν συνέβησαν, καὶ ἄλλα πάλιν συμβάντα δύνανται ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τυχαίαν συγκυρίαν ἢ εἰς τὸν χαρακτῆρα προσώπου τινός. Δυνάμεθα ἐπομένως νὰ πλατύνωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρωπίνων συμβάντων, καὶ νὰ συλλέγωμεν ὠφέλιμα μαθήματα ἀναγινώσκοντες αὐτὴν, ἐὰν διακόπτωμεν ἐκ διαλειμμάτων τὴν ἀνάγνωσιν καὶ θεωρῶμεν μετὰ σκέψεως συμβάντα τινὰ αὐτὰ δὲν συνέβησαν!

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπὸ Χ. Α. Π.]

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΦΕΙΔΙΑΣ καὶ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ὑπὸ Ἀγγέλου Σ. Βλάχου. Ἀθῆναι. Τύποις Δ. Μαυροματῆ, 1863.

Τὸ πρὸ ἐνὸς περὶπου μηνὸς ἐκδοθὲν ποιημάτιον τοῦ Κυρίου Βλάχου, ἰθαγενὲς προτὸν ἀρχαϊκῆς μουσικῆς καὶ γλώσσης, παράδοξον ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν ἐν μέσῳ τῆς πλημμύρας τοῦ ξενισμοῦ, ἢ τις πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου κατέκλυσε τὸν ἀναγεννώμενον ἑλληνικὸν Παρνασσὸν καὶ ἀπεμάρανε τὰ αὐτοφυῆ αὐτοῦ ἄνθη. Ἐὰν ὁ Περικλῆς καὶ Φειδίας πέσῃ ὑπὸ τὰ ὄμματα ἐνὸς ἐκ τῶν τυχαίων ἐκείνων ἀναγνώστων, οἷ τινες, συνειθίσαντες νὰ θαυμάζωσι τὸν κακῶς ἐννοούμενον βωμαντισμὸν, ὡς μετεφυτεύθη ἐκ τῶν παγερῶν κλιμάτων τῆς δύσεως εἰς τὰ ἀστράπτοντα ἐδάφη τῆς ἀνατολῆς, στρεβλὴν καὶ σφαλερὰν ἐσημάτισαν περὶ ποιήσεως ἰδέαν, οὐδεμίαν θέλει ἐμποιήσῃ ἐντύπωσιν καὶ ψυχρότης θέλει ψυχρῶς τοῦ καταγνωσθῆ. Ἄν ὁμοῦς ἀπ' ἐναντίας λάβῃ ἀνά χειρας τὸ ὀλιγόφυλλον αὐτὸ ποίημα ἐνθουσιώδης τις λάτρης τοῦ ἀληθοῦς καλοῦ, ἐκτραφεῖς μὲ τὸ γλυκὺ γάλα τῆς ἀρχαιότητος καὶ μελετήσας τὴν ποίησιν εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀθανάτων ἐκείνων ποιητῶν, οὐδ' ἀπεστή-

θισαν ἐν σεβασμῷ οἱ αἰῶνες, θέλει ταχέως ἐννοήσαι πόση πρωτοτυπία καὶ πόση ποιητικὴ ἱκανότης διαφαίνεται ὑπὸ τὰς στροφάς τοῦ Κ. Βλάχου.

Ἰπόθεσιν εἰς τὸ ποιημάτων τοῦ Κ. Βλάχου παρέσχεν ἡ φιλία δύο ἐξόχων τῆς ἀρχαιότητος ἀνδρῶν, ἧς μαρτύριον ἀκατάβλητον ὑφούται καὶ σήμερον ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν ἀκτινοβόλος ὁ Παρθενῶν. Τὴν σχέσιν ταύτην, γόνιμον μεγάλων ἀποτελεσμάτων, δὲν ἠμαύρωσεν ὁ ποιητής, ὡς συμβαίνει συνήθως παρ' ἡμῖν, διὰ τῆς προσθήκης τετριμμένων περιπετειῶν, ληρθειῶν τυχαίως ἐξ οἰουδήποτε γαλλικοῦ μυθιστορήματος, οὐδὲ διὰ λυρικῶν βυρωνείων παρκφορῶν, ἀνοικείων καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν καὶ εἰς τὰ πρόσωπα, ἃ τινὰ προὔτιθετο νὰ ζωγραφῆσῃ· προσεπάθησεν ἐξ ἐναντίας, καὶ διὰ τὰς προσπαθείας αὐτὰς πολλὴν τῆ ἐφείλομεν τὴν χάριν, νὰ διασώσῃ τὴν μεγάλην τοῦ ὑπόθεσιν παρθένου ἀπὸ παντὸς ξενικοῦ ψιμμουθίου καὶ νὰ τῆ διατηρήσῃ ὅλην τὴν ἀφελῆ αὐτῆς καλλονὴν. Δὲν ἐνέδυσεν εὐρωστον θεότητα τοῦ Ὀλύμπου μὲ τὰ κομψὰ ἐνδύματα μαρκησίας μεσαιωνικῆς, οὐδὲ ἐβεβήλωσε ναὸν τῆς καλῆς ἐποχῆς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, προσθεὶς εἰς αὐτὸν ἀκομψὰ καὶ πολυποικίλα κοσμήματα ῥυθμοῦ γοθικοῦ.

Τοιοῦτου ὄντος τοῦ ποιήματος τοῦ Κ. Βλάχου, ἐννοεῖται πόσον εὐχερῆς ἀποδοκίμει ἡ ἀνάλυσίς του, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπιχειρήσωμεν δι' ὀλίγων. Ἐνῶ μίαν ἐσπέραν ὁ Φειδίας, μόνος ἐξεληθὼν τοῦ θεάτρου, ἐπλανᾶτο παρὰ τὸν Ἰλισσὸν, φέρων ἐντὸς τῆς εὐρείας τοῦ διανοίας τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα ἰνδάλματα, ἃ τινὰ ἀργότερα ἐξωογόνησεν ἡ γλυφίς του καὶ ἐσκέπτετο διὰ πόσων ἀριστουργημάτων ἠδύνατο νὰ κοσμήσῃ τὴν πόλιν, ἐὰν ἤρχεν αὐτῆς νοῦς ἐράμιλλος τοῦ νοῦς του,

. . . παιδρῶ ἐξαιφνης νεανίου

Μορφὴ παρῆλθ' ἐνώπιόν του· ἦτο

Ὁ νέος Περικλῆς, κ' ἐκ τοῦ λυκείου

ἤρχετο, γυμνασθεὶς.

Ὁ παῖς, ὅστις προησθάνετο ἤδη ὅτι ἐμελλε νὰ συνδέσῃ ἀναποσπᾶστος τὸ ὄνομά του μὲ τὴν δόξαν τῆς πόλεως, συνομιλεῖ μετὰ τοῦ Φειδίου καὶ, μαντεύσας ἐν αὐτῷ πολῦτιμον ἐργάτην τῶν μεγάλων του ὀνειρῶν, σχεδιάζει τοῦ Παρθενῶνος τὴν οἰκοδομήν καὶ τῆς Παρθένου τὸ χρυσελεφάντινον ἀγάλμα. Ἐκτοτε

Πέντε παρέδραμον Ὀλυμπιάδες·

Ὁ τότε νέος Περικλῆς ἠνδρώθη,

Ἀνθρώπων τὸν ἀκούουν μυριάδες

Καὶ τὴν ἀρχὴν κρατεῖ, ἦν τότε' ἐπόθει

Νὰ λάβῃ κατακτῶν.

Ὅσα ποτὲ τοῦ Ἰλισσοῦ ἡ ὄχθη

Αὐτοῦ καὶ τοῦ Φειδίου ἠκροᾶτο

Ἐγείναν πρᾶγμα. . . .

Διότι κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἡ πόλις πᾶσα ἐταράττετο καὶ ὁ δῆμος ἐπλήρου τὰς ὁδοὺς καὶ ἄσματα καὶ ἐπευφημῆται καὶ φωναὶ χαρμόσυνοι ἀντήχουν, χαιρετῶσαι τοῦ Παρθενῶνος τὴν ἀνίδρυσιν. Ὁ Περικλῆς μετὰ τὸ πέρας τῆς πανηγύρεως συναθροίξει τὸ ἄθος τῶν Ἀθηνῶν εἰς εὐθυμον συμπόσιον, οὗ προίσταται, ὡς εἰκὸς, ὁ Φειδίας, στενὸς ἤδη τοῦ Περικλέους φίλος. Τὰ ὄψα εἶναι πολυτελῆ καὶ ἱσοχειλεῖς οἱ κρατῆρες· τὰ κύπελλα, πλήρη οἴνου Κλαζομενῶν καὶ τὰ σκῶμματα, πλήρη ἄλατος ἀττικοῦ, συγκροῖονται ἠχηρῶς περὶ τὰς τραπέζας. Καὶ ὁμοῦς ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Φειδίας δὲν συμμερίζονται τὴν γενικὴν εὐθυμίαν· ἡ προορνητικὴ των διάνοια μαντεύει ὑπὸ τὴν ἐπίπλαστον γαλήνην τὴν ἐγγίζουσαν θέλλαν, διακρίνει ὑπὸ τὰ μειδιῶντα χεῖλη τὸν ὀδόντα ἔτοιμον νὰ δῆξῃ καὶ αἰσθάνεται τὸν φθόνον μαινόμενον κατὰ τῶν δύο ἀνδρῶν, ὧν μόνον ἐγκλημα ἦν . . . ὅτι ἐδόξασαν τὰς Ἀθήνας.

Ὡσεὶ πνοὴ ἐγγίζοντος τυφῶνος,

Ἐθόλου ἤδη τὸ φαιδρὸν των ὄμμα.

— Αἰ! εἰπ' ὁ Περικλῆς σιγὰ, ὁ φθόνος

Εἰσέδου κ' εἰς τὸ ξενιὸν μας δῶμα,

Φειδία· προσοχὴ!

Ὁ Περικλῆς δὲν ἠπατήτο· ὀλίγα μόνος παρῆλθον ἔτη καὶ ἡ ταπεινὴ συκοφαντικὴ ἤρχισε νὰ ἐπιπίπτῃ κατὰ τῆς φωτεινῆς δριάδος, δηλητηριάζουσα ὅλας αὐτῆς τὰς πράξεις καὶ οἱ δύο φίλοι περιφερόμενοι εἰς τὴν Ἀγορὰν ἤκουσαν μίαν ἡμέραν δούλον ἀγνώμονα, ὑπηρετοῦντα τὰ σχέδια ἐχθρᾶς τοῦ Περικλέους πατρίας, νὰ καταγγέλλῃ δημοσίᾳ τὸν Φειδίαν,

Ὅτ' εἶνε τοῦ χρυσοῦ ὑπεξαίρετης,

Ὅν εἶχε τῆ θεᾶ

Ὁ δῆμος τῆ παρθένῳ προορίσει·

Καὶ ἄτ' εἰσέτι δὲν ἐδικαιοῦτο

Τ' ὁμοίωμά του νὰ δικαιωνίσῃ

Εἰς τὴν ἀσπίδα τῆς θεᾶς. . . .

Ὁ σπῶρος ἐκαρποφόρησε ταχέως εἰς τὰς καρδίας τοῦ ἀστάτου πλήθους καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν εἰρκτὴν ὁ γέρον γλύπτης. Ὁ Περικλῆς σπεύδει ἐκεῖ, παρευρίσκεται εἰς τοῦ φίλου του τὴν ὀδυνηρὰν ἀγωνίαν καὶ ἐργάζεται δραστηρίως νὰ τὸν σώσῃ· ἀλλ' ὁ θάνατος ἐργάζεται δραστηριώτερον, καὶ ὅταν ἐπανέρχεται εἰς τὴν εἰρκτὴν ἀπαντᾷ ἐνώπιόν του τὸ πτώμα τοῦ ἀθανάτου δημιουργοῦ τοῦ Παρθενῶνος.

Τὸν λιτὸν τοῦτον μῦθον ἐκόσμησεν ὁ Κ. Βλάχος διὰ τῶν θελγῆτρων τοῦ ἐπιμελετημένου καὶ κυριαλευτοῦντος ὕφους του καὶ διὰ τῆς πολυτελείας τῆς στιχουργίας του, ἣν κατέστησαν γνωστὴν τὰ πραγενέστερα αὐτοῦ ἔργα. Οἱ στίχοι του, ἂν καὶ δὲν εἴμεθα ἐνθουσιώδεις θαυμασταὶ τοῦ μέτρου δ' ἐξελέξατο, βαίνουσιν ἀπρόσκοπτοι καὶ γλαφυροὶ καὶ

εἰς τὸ τέλος ἐκάστου στίλβει πλουσίαι καὶ ἀπροσδόκητος ἡ ὁμοιοκαταληξία. Ὡς σπουδαίαν ἀρετὴν τοῦ Περικλέους καὶ Φειδίου ἠθέλομεν καταλογίσει καὶ τὴν βλαθεὶαν τοῦ ποιητοῦ πολυμαθείαν, εἴαν ἡ ἀρετὴ αὐτὴ δὲν ἐχώρει ἐνιαχοῦ μέχρις ἐλαττώματος. Μαγευόμενος ὁ Κ. Βλάχος ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐποχῆς, ἣν διαγράφει, τῆς ἀρίστης τῶν Ἀθηνῶν ἐποχῆς, ἐνδιατρίβει ἀκουσίως του πολλάκις εἰς περιγραφὰς μικρολόγους, αἱ τινες, καὶ τοὶ ἱστορικῶς ἀκριβεῖς, δὲν συντείνουσι κατ' οὐδὲν εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ποιήματος καὶ μειοῦσι τὸ ἐνδικαίον αὐτοῦ.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ ποίημα τοῦ Κ. Βλάχου. Προῖον φαντασίας σώφρονος καὶ καλλιεργημένης καὶ καλῆς μου ἠσκημένου καὶ δεξιῦ, εἰς πᾶν ἄλλο μέρος τῆς Εὐρώπης ἐκδιδόμενον ἤθελεν ἐπισύρει ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ ἀφθόνους ἐπαίνους, καὶ ἤθελεν ἐκτιμηθῆ ἐπαξίως. Ἐν Ἑλλάδι τὰ ἀντίτυπα του θὰ κοιμηθῶσιν ἀπαρτῆρητα καὶ ἀνενόγητα εἰς τὰ τυπογραφεῖα τῶν Ἀθηνῶν, ἐνῶ ἐγγύς των θ' ἀγοράζεται εἰς τιμὴν ὑπέρογκον ἢ μυριστὴ ἐκδοσις τῶν σολοίκων μεταφράσεων τῶν μυθιστορημάτων τοῦ Ἀλεξάνδρου Δυμᾶς καὶ τοῦ Παύλου Κόκ.

Α. Λ. Σ. Β.

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων φράσεων καὶ παροιμιῶν

(Συνέχ. Ἰδε φολιάδ. 314.)

Μανίαι. Ἡ φρ. « Κάνει μανίαι », λέγεται ὅταν διὰ τῆς χειρίδος ἢ ἄλλου τινὸς σημείου ἀποχωρετῆ τις ἢ δίδει εἰδήσιν μακρόθεν.

Μαρτελίδες. Εἶδος χόρτου (χρυσάνθεμον) χρησίμου πρὸς μαγείρευσιν.

Μαρτριάζω. Συναθροίζω ἢ συναγελάζω ἀνθρώπους ἢ ζῶα.

Μαρατζιασμένος ὁ παρ' ἄλλοις μαραμμένος, καὶ **Μαρατζιάζω** ῥῆμ. **Μαράζι** ὁ μαρασμός. « Τόχει μαράζι, » τουτ. τὸ αἰσθάνεται ἢ τὸ ἐπιθυμεῖ ἐκ βάρους ψυχῆς.

Μαργόνω. Παγόνω ἐκ τοῦ ψύχους κατὰ τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας.

Μαργαμένος. Ὁ νεναρκωμένος ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους, ὡς τὸ τῶν Ἰταλῶν *intirizzito*.

Μασσουλίδα (ἡ) ἢ **μασσουμένη** τροφή καὶ **Μασσουλίζω** (*Machonner*).

Μαρτί καὶ **Μαρτίνη.** Καλεῖται τὸ ἡμέρον καὶ συμπρακολουθοῦν πρόβατον ἢ προβατίνα. Ἴως ἐκ τοῦ ἀρχ. Ὀμαρτῶ = παρακολουθῶ, συνοδεύω, εἶμι ἀκόλουθός τινος.

Ματοκνῶ καὶ **ματοκνύλισμα** (ἀντὶ αἵματοκύλι-

σμα) = **Κατακνύω.** Ἐματοκνύλισθη = ἐμεινεν αἵματόφυρτος, ἢ ἐβουτύχθη εἰς τὸ αἶμα.

Ματολάφτης (ἀντὶ αἵματολάφτης) = ὁ αἱμοχαρής, ὁ διψῶν αἶμα, ὁ αἱμοβόρος παράγ. ἐκ τοῦ λάπτω-αἶμα.

Ματοστάτης = ὁ αἱμοστάτης. Καλεῖται εἶδος λίθου ἔχοντος τὴν ιδιότητα νὰ σταματᾷ τὸ αἶμα.

Ματορές (ἀντὶ μὰ τὸ ναι) ὄρκος = μὰ τὴν ἀλήθειαν. Λέγεται καὶ ἀπ' ἀληθείας ἢ ἐπ' ἀληθείας.

Μαῦρος = ὁ καυμένος καὶ καφερὸς παρ' ἄλλοις ὡς ἡ φρ. « Δὲν πταίει ὁ μαῦρος ».

Ματσιτέλια (τά), τὰ περίξ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας ὑψώματα. Ἐν Ρόδῳ λέγονται περιβάσια. Ὁ θρηγικός.

Μάχομαι = προσπαθῶ νὰ κάμω τι. « Ἦντα μάχομαι! » Τουτ. πόσον σὲ μισῶ ἢ σὲ ἀποστρέφομαι! « Πολὸν τὸ μάχομαι νὰ ἐπιτύχη »!

Μίγκλης καὶ **μίγκλιος** = ἐπιθ. περιφρονητ. ὁ Μαγκούρης παρ' ἄλλοις.

Μελεγγούρια (τά), οἱ κώνωπες, τὰ κουνούπια. Ἐν Σάμῳ οἱ μύρμηκες.

Μελιτομακαρούρες. = Εἶδος ζυμαρικῶν ἅτινα ἀλείφονται ἢ περιχύνονται μὲ μέλι (ἐκ τοῦ ἀρχ. *μελιτόω* = ἀλείφω τι μὲ μέλι).

Μερμηδιάζω καὶ **ἀναμερμηδιάζω** = αἰσθάνομαι μυρμηκίαςιν ἢ μουδιάσμα εἰς μέλος τι τοῦ σώματος.

Μελίχλωρα = Καλοῦνται οὕτω τὰ εἰσέτι κτρινωπά καὶ μὴ ἀποξηρανθέντα ὄσπρια, στάχεις κτλ. (λεξ. ἀρχαία).

Μερίάζω = Βάζω κατὰ μέρος ἢ ξεχωρίζω πράγματα ἐκ τοῦ ὅλου ἀθροίσματος. Καὶ **μερίαι** (σοιέ) « ἀπὸ μερέας » τουτ. ἀπὸ τὸ ὅλον μέρος.

Μεροζῆ = ἀντὶ τοῦ ἡμεροζῆ. Λέγεται περὶ τοῦ ὅστις μόλις συντηρεῖται διὰ τοῦ ἡμερουσίου του κηρίσματος.

Μεροδοῦλι. Μεροκάματο, μερομίσθι (ἰδ. ἡμεροδοῦλι κτλ.)

Μερμίδι (ἐκ τοῦ ἀρχ. *μέρμιθος*). Γαϊτάνι, τεχνίτι.

Μερτός, ὁ ἔχων μικρὰς κηλίδας εἰς τὸ σῶμα ὁμοιαζούσης τὰ μέρτα = μύρτα, σπόρους τῶν μυρσινῶν), ὁ φακιδωτός.

Μεσαρία (ἡ). Καλοῦνται τὰ ἐντόσθια τῶν ζῶων καὶ **μισαρίες** (πληθυντ.).

Μεσόγορα, τὰ μὴ εἰσέτι ὀριμασθέντα καὶ ἀκπτυχθέντα σπαρτά, ἢ ἄλλα φυτά.

Μεσοδόκι (τό) καὶ **μισοδόκι,** ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῆς στέγης δοκὸς πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἄλλων. Λέγεται καὶ **Βουρδουνάλι.**

Μεσοκόπος, ὁ μέσης ἡλικίας ἄνθρωπος. Καὶ ῥῆμα **μεσοκοπίζει** (ἐπὶ τρ. πρ.).